Всі вироки, здається, проказав
Рвучким і ярим віршем… А Росія
Ще догнива, як здохлий бронтозавр,
І труп — горою — мертво бовванієє.

О люте стерво! Твій посмертний дух
Ще мстить — смердячий, безнадійний Лазар, —
Але намарне: навіть гній потух,
І тільки низом стелеться зараза.

Даремно радиться синедріон
Крикливиць та шаманів євразійських —
Бо ні хороби віку, ні Сіон
Не воскрешать. Бо сонценосним військом

Епоха йде молитви і огня,
Земля напнулась готикою росту
Й, де нині — бруд, де — парші і короста,
Дзвенітиме прозора радість дня.

Крізь гноїща, крізь цвинтарі руїн
Буятиме нестримний рух природи,
І, замість цих калічних україн,
Рослинами зростатимуть народи.

Ще прогримить останній судний грім
Над просторами неладу і зради
І виросте залізним дубом Рим
З міцного лона Скитської Еллади.